

som en tilfredsstillende Løsning af Diebliffets omtvistede Spørgsmaal." Naar Udvalget har sagt det, saa forekommer det mig, at den ærede Rigsdagsmand gjorde Udvalget uret, naar han talte, som om Udvalgets øvrige Medlemmer ikke havde erkjendt det Rigtige i det, han udtalte; man har kun troet ikke for Diebliffet at kunne komme saa vidt. Sagen er jo den, at det er lige imod Slutningen af Sessionen, og at det derfor ikke vilde være vel muligt — det vilde nemlig fordrer temmelig meget Arbejde — at komme til en nogenlunde nøjagtig Beregning af, hvor store de Udgifter ere, som enhver af de vedkommende Love vil medføre, og man maatte altsaa allerede af den Grund opgive det. Forsaabidt som det er tilfældigt, at Finantsloven af andre Grunde er vendt tilbage hertil, saa at Paragraphen kan indføres deri, var der dog, naar det ikke kunde være skeet, den Udvei aaben, at den Paragraph, vi foreslaae, kunde have været taget som en Slags Tillægsbevillingslov til Finantsloven; den vilde jo, naar Thingene vare enige derom, meget let i faa Dage kunne være gaaet igjennem som en særlig Tillægsbevillingslov. Der næst mener jeg ogsaa, at naar man erkjender, at Bevillingsparagraphen i de enkelte Love var en god Dei, vi vare komne ind paa, men at vi kun ikke vare komne langt nok ind paa den, saa maa man dog indrømme, at det, man her gjør, er at blive paa den samme gode Dei, thi den foreslaaede Paragraph er jo i sit fulde Indhold accurat den samme, som man tidligere har indsat i de enkelte Love. Tidligere har man indsat en Paragraph i hver enkelt af disse Love, nu tager man en Paragraph, som omfatter hver enkelt af dem, men som iøvrigt lyder accurat ligesaadan, og jeg mener altsaa, at vi ikke ere gaaede tilbage paa den gode Dei, vi ere komne frem paa, men at vi ialtsald ere blevne paa det Punkt, vi vare paa, og hvorfra vi kunne gaae videre, saasnart der kan blive Enighed derom hos Rigsdagen. Naar jeg udtalte, at man nu her havde en Fremgangsmaade, som vi vare enige om og altsaa vilde være enige om at følge i Fremtiden, saa meente jeg naturligvis, at vi vilde være enige om at følge den, indtil vi bleve enige om enten at gaae en anden Dei eller at gaae videre paa

denne Dei. Saalænge man ikke gjør det, men bliver paa denne Dei, vil den Menighed, der har været tilstede saavel i forrige Rigsdags-session som i denne, imidlertid ikke vel kunne indtræffe igjen, idet denne Fremgangsmaade jo er erkjendt for rigtig; saalænge man altsaa ikke bliver enig om at gaae en anden Dei, som fyldestgjør Hensigten endnu mere, maa man vedblive at være enig om at gaae denne Dei.

Tscherning: Intet skal glæde mig mere, end naar jeg har taget feil af hvad det ærede Udvalg i Virkeligheden er kommet til, og Ingen kan mere end jeg ønske, at det, som er skeet, blot er en forbigaaende Udvei af en Klamme, vi ere komne ind i. Iøvrigt troer jeg, at den Forandring, som i denne Retning bør indtræde, bør komme fra Regjeringen; jeg troer, at Regjeringen ikke oftere bør forelægge nogen Lov, hvort der kræves Pengemidler, uden at Loven i en Paragraph indeholder en bestemt Udtalelse om, hvilke Udgifter den vil medføre, og i en anden Paragraph antyder, under hvilken Conto paa Finantsloven man ønsker Udgiften optagen. Naar Loven har den Form, idet den kommer til os, saa vil, det kan der ikke være Tvivl om, Sagen stille sig lettere.

Indenrigsministeren ad interim: Man kan ikke sige, at den ærede Rigsdagsmand for Holbæk Amts 2den Valgkreds (Tscherning) egentlig har talt særdeles varmt for Udvalgets Indstilling, men jeg haaber desuagtet, at Thinget vil følge ham i hans Afstemning og stemme for det gjorte Forslag. Jeg skal villig anerkjende, at den foreslaaede Paragraph har sine Mangler, og de have jo den ærede Ordfører og den ærede Rigsdagsmand for Holbæk Amts 2den Valgkreds gjort opmærksom paa, men jeg skal dertil sige, at de samme Mangler klæbe ved de Paragrapher, om hvis Udstemning der her er Tale. I alle disse forskjellige Love berører det Hele, det er tilføjet, paa, at de ved Lovens foranledigede Udgifter bevilges, og det er ikke større Feil ved den Paragraph, der nu er foreslaet optagen i Finantsloven, end det er ved disse saa bekendte Bevillingsparagrapher. Det, der egentlig, saa forekommer det mig, maa være afgjørende for Thinget, er, at